

I ærlige brudefolk giver på agt

1. I ærlige brudefolk giver på agt,
hvad vi for Eder vil sjunge
om Isak, den patriark,
hvor han sit giftermål finge;
deraf får I både trøst og lære,
at Gud vil ægteskabsfordrer være,
om de monne hannem frygte.
2. Abraham kalder sin gæveste svend,
Eleazar med ære:
"Du læg din hånd under min lænd,
sværg mig ved himmelens herre,
at du vil være mig huld og tro
og hente min søn en god hustru,
deden som jeg dig viser.
3. Af Kanans døtre, i landet bor,
skal du ingen hidføre,
vor Gud de hverken høre eller tro,
hav ej med dennem at gøre;
men vandre til mit fædreland,
der finder du pigen for din hånd,
Gud har min søn forsjunet."
4. Eleazar svarede med besked'n:
"Den rejse vil jeg gøre;
om ej hun vil mig følge ded'n,
skal jeg din søn did føre?"
Dertil blev svaret: "Ingenlund:
Når du får gjort det bedste, du kund',
så est du nok undskyldet.
5. Den gud, mig kaldte fra min æt
i Kanans land at blive,
og med sin sanddru ed mig jæt
det land min sæd at give,
skal sende sin hellige engel for dig,
din rejse skal gå dig lykkelig.
Han selv skal for dig bejle."
6. Svenden han gjorde sin ed da fri
sig straks til rejsen færdig
med svende mange, kameler ti,
guld, sølv og dyrebar vare,
rejser så til Mesopotamien,
til Nakors stad han snarlig kom,
som Abraham forviste.
7. Udenfor staden der står en brønd,
der ville den svend først hvile
at vederkvæge kameler og tyend',
som færd'es de mange mile;
da kom af staden med krus og spand
de skønne jomfruer at hente vand,
så nøje han dennem beskuer.
8. Han gjorde sin bøn af hjertens grund
til himmelens Gud og herre:
Kom nu til mig og gør miskund
med Abraham min herre,
at jeg kan kende fuldkommelig,
dette giftermål sker af dig
efter din velbehage.
9. Hvo af disse piger mig svarer først:
"Se, her har du mine spande!
Du drik selv først og sluk din tørst,
så vil jeg kamelerne vande."
"Giv Gud, at det må være den,
du har forset min herres søn,
det tegn lad mig vist være!"
10. Før end de ord var nær udtalt,
Rebekka kom med spande,
Betuels datter, en jomfru bold,
en dejlig mø forsande;
hun søger til brønden at fylde sit kar,
hende møder på stedet Eleazar,
så venlig han hende undfanger.

11. ”O jomfru god, du give mig vand,
så hjertelig mig tørster.”
”Ja gerne,” svared hun, ”du fremmed mand,
drik fri, imens dig lyster;
jeg vil vel gå til brønden igen
og vande kamelerne hver og en,
ingen skal blive forsømmet.”

12. Han holdte sig dog tavs og still’,
til de havde drukket alle,
at han kunne se, hvor lykken vill’,
om det mon Herren befalde;
så skænkede han hende en gylden spand
og armeringe til begge hånd
af pureste guld udsmedet.

13. Og sagde: ”Sig mig jomfru kær,
hvor er din fader og slægte,
hvor findes plads at herberger’
mig og kameler og knægte?”
Hun svarede: ”Bethuels datter er jeg,
hos os er plads for folkene og dig
og foder for dine kameler.”

14. Rebekka med tugt den skænk opbær,
går hjem det at forkynde:
”Se, det turde mig en mand forær’,
der jeg hentede vand hos brønden!”
Hendes broder, Laban, undres på,
med hast til brønden lader stå,
der det ligeså befinder.

15. ”Velsignet være du af Herren din Gud
for dine store skænk og ære!
Hvi est du her så sildig ud’?
Hos os du herbergere;
thi stalden er rede til dine kamel’
og plads til folkene skikket vel,
slet intet skal eder fejle.”

16. Han bøde dem alle hjem tillig’
og disk lod for dem brede;
men Eleazar undskyldte sig
og gjorde derpå sine ede:
”Jeg går i aften ej til bord,
før jeg får udrettet hvert et ord,
som mig er i befaling.

17. Abrahams ældste svend er jeg,
med hvis jeg med mig førte;
Gud signede ham og gjorde rig
over alt det, han begærte
med øksen, får, med sølv og guld,
med svende og piger husene fuld,
kameler og andet mere.

18. Og nu hans hustru i alderdom,
Sara, den dyderig’ kvinde
fødte hannem Isak, sønnen from,
som Gud og folk vel ynde;
hans fader gav ham både gods og jord,
og Kanans land, der vi ibor,
er ham tilsagt af herren.

19. Nu har jeg med min ed ham jæt,
min herre må jeg ej svige,
at gøre den rejse til Eder, hans æt,
og bejle til denne pige:
Ja, Herren hos brønden gav tegn for sand,
at jeg ret vist jomfruen fandt,
som er min herre forsjunet..

20. Derfor jeg beder, I vide mig svar,
som ere formynder for hende,
at jeg må vide det åbenbar,
hvad I nu have i sinde;
at ej om mig skal siges med skel:
Vise børn i by og gange selv,
det ville mig ilde lade.”

21. Laban og Betuel svared' dertil:

”Vi sige dig ikke imode,
at Herren det så have vil,
han give det lykkes tilgode!
Vort samtykke vi nok give dig,
vor søster selv må svare for sig,
hvad hun derom kan tykkes.”

22. Rebekka blev kaldet for dem ind
frivillig selv at svare:

”Har du det stadig i dit sind
med disse mænd at fare
fra land og folk, som du est født,
du skal ej sige, at du varst nødt,
din vilje skal du nyde.”

23. Hun svarede dertil viselig,
som Gud skød hende i hue:

”Guds gerning at vende står ej til mig
efter menneskelig formue.”
Hun rækker Eleazar sin hånd,
at hun vil følges til Kanansland,
der Isaks hustru at blive.

24. ”Lovet være Herren Abrahams Gud!”

sang han af hjertens glæde,
”som har nu gjort min rejse god
til den, jeg efter monne lede;
og har bevist nåde og miskund
min herre og mig så mangelund’,
hannem ske evig ære!”

25. Dernæst sit liggende fæ opleder,
giver jomfruen fæstengave,
guldkar, sølvkar og dyrebar klæder,
det skønneste, nogen vil have;
hendes moder og brødre han og betænkt’
med stor foræring og kostelig skænk,
så redelig han sig holder.

26. Han lyster da først at gå til bord
med sine medfølgende svende;
de åd og drak med lyst og mod,
der var stor glæde i hænde.
Den anden dag han tog afsked,
med Rebekka afsted han red,
ej længer de hannem kunde hindre.

27. ”Velsignet være du, syster kær!”
råbte alle med samlede munde,
”Himmelens Gud velsigne dig der,
som du nu heden stunder!
Din sæd må blive mange tusindfold
og over dine fjender have magt og vold
og deres porte besidde!”

28. Eleazar tog jomfruen til sig
på kamelen tilsæde,
hende følger piger flittelig,
der var både sorrig og glæde;
hun siger sine venner godnat,
så grebe de ret vejen fat,
til Kanans land lod stande.

29. Men som de kom der sønder i land,
hart hos som Isak boede,
var han udgangen om aftenstund
marken at se tilgode
og gøre sin bøn, som han var vant,
alt hos det levendes og seendes vand,
blive der kamelerne vare.

30. Rebekka oplod sine øjne med frygt,
så Isak der sig rørte,
nedsteg fra kamelen med tugt
og talte til svenden, sig førte:
”Hvo er den mand, som hisset kom?”
”Det er,” svared han, ”min herre from,
hvis kæreste du skal blive.”

31. Der Isak havde hørt det til end',
hvor rejsen var afstanden,
han sig til Rebekka henvend',
tager hende ved højre hånde,
leder hende så i sin moders bo
at blive sin eneste hustru,
og elskte hende alle sine dage.

32. Den samme himmelske herre og Gud
beder vi for eder både:
unde Eder at leve efter sit bud,
nyde sjæls og legems gode
og leve tilsammen i mange år,
se børn og børnebørns skar',
før I ved døden skilles.